

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćni, ty.

Z njebjes mana
Njeh dl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Sserbske njedželske łopjeno. •

W Budyščinje, 16. dezembra 1923.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščetni a placzi na měřaz 5 šlotnych pjenježtow.

3. njedžela adventa.

Jer. 42, 1—4.

Snajemy wjeseł wobrasotow wo našim Šbóžniku. Tekame šu jara wšchelafore. Widžimy jeho jako džěcžo w šbóžniku Bethlehemskim a jako dwanaćelětneho w templu mjes pišmatowučejny. Widžimy jeho pschi křečenizy w Jordanowej wodze a pschi přědowanju na horje. Widžimy jeho jako lěkarja khornych a jako šbudzerja morweho Lazaruša. Widžimy jeho pschi pošklednej wječeri s wučobnikami a na kolenach šo modlo w Getsemane. Widžimy jeho mřejo na křižu a s rowa dobyčejšy i njebju stupjo. Škóždy wobrasotow je jeho tał wobrasotow, kaž šo wón jemu šda najkrašnišć. Runje tał šu tež profetojo, kotřiž wo nim wěšćezachu, jeho wšchelafow wopřiali. Jeni widža wo nim šyna Božeho, kotryž s njebjesneho tróna pschińdže na našču křudu semju. Druhy wo nim widža wulkeho profetu, kotryž pschińdže Božu wolu pschipozwjedac. Tleczi wo nim widža prawdosćiwneho šudnika, psched kotrehož šudny stol ma šupicž kóždy cžłowjeł. Šchwórczi wo nim špóšnaja šwojeho krala a přěduja: hlaj, twój kral pschińdže i tebi, cžicheje myšle a pomoznił. Šesajab šako widži wo nim teho wotročka Božeho a rjetnje: „Hlaj, to je mój wotročč, kotrehož ja šdzeržu“. Šaž s pošběhnejnym porštom pošafuju wón rjetnje: „Hlaj!“ to reła: pošafaj, šcho cži prajicž mam wo tym, kotryž je wotročč Boži. Šswjaty adventski cžab čže s nowa twoju ledžblitowšć na njeho škožicž: s poniženjom pschińdže wón na našču křudu semju, ale runje s tym pošafje wón šwoju krašnosć.

Šesuf, kotrehož pschichod adventski cžab pschipozwjeda, pschińdže jako wotročč Boži: „Hlaj, to je mój wotročč!“ To je twjerde

škwotow; pošafje Šesufowe poniženje: wón njepšchińdže jako šnjes njebjesow a šemje, šchož wóni tola je, ale wón šo ponižuje šam a wosnje wotroččewy, cžłowšći šchtalt na šo. Wón šam praji: teho cžłowjeka šyn njeje pschichod, šo by šebi šlužicž dał, ale šo by šam šlužil a šwoje žiwjenje dał i wumožanju ša jich wjele. A dobrowólnje wón to cžini, niz nušowanj, šo bychmy tež my dobrowólnje se šwojatej radočču šlužili Bohu kaž bližichemu, ale tež poškušny šwojemu njebjesnemu Wózjej, kotrehož wolu cžinicž běšče jeho jědž, poškušny hacž do šmjercze, šo bychmy tež my nawuknyli, poškušni šo pošacž do Božej wole. A jako wotročč je wón šylny, njescž křoštanje ša hrěchi cžłowjekow; wón je to jehnjó Bože, kiž nješe hrěchi šwěta.

A hacž runje je wón wotročč, je wón tež tón wušwolentj Boži. Šesajab pišče: „Hlaj, to je mój wušwolentj, na kotrymž ma moja dušča špodobanje.“

Šadny njeje mjes cžłowjekami, kiž by prawy był psched Bohom. Woni šu wščitzy hrěšili a nimaja teje křwalby, kiž psched Bohom pošafji. Šenož jedny je, tón njeje šadny hrěch cžinił, a njebu žane jebanje wo jeho reče namafane, to je Šesuf, pschi kotrehož křečenizy wo Jordanje šo njebješa wotewrja a Boži hlóš šo křečenč da: To je mój luby šyn, na kotrymž mam špodobanje. Cžim bóle tuž šo Šesufej džeržimj, po jeho pschikladže šwoje žiwjenje wjedžemy a s nim šrosćemy, cžim bóle šmėje tež Bóh na našcej dušči špodobanje.

A dale, tutemu šwojemu wotroččej da Bóh šwojeho ducha. Šesajab pišče wo nim na druhim měštnje: Duch teho Šnjesa je na nim; tehodla je mje tón Šnjes žalbowal; wón je mje poškal, šo bych šhudym pschipozwjedal to ewangelij, šo bych šahojil rošlamane wutrobny, šo bych přědował jathm wušpšćenje a šwoja-

fanym motwjasanje; so bych předomal spodobne lěto teho Anjese a džen wjeczenja nascheho. Boha; so bych trochtowal wšchitkich frudnych. Haj, tón duch Boži je s nim. A w mozy jeho ducha čaha wón w židowstwin kraju wokoło a předuje jenyh budženje, druhim hnadu a wmoženje a prawdosč a žohnowanje. A w mozy jeho ducha čini wón wulke džiwny: wustrowi thorch, sbudži mormych, směruje morjo, nakhčzi hlódných.

Jesuš, kotryž s nowa swój advent džerži, je wotrocž Boži. Jesajaš praji dale wo nim: „Wón njebudže hawtowacž ani wotacž, a jeho hlóš njebudže hšychany na hašach.“ Wón nječini wjele wot šebje. Jeho narod w Bethleheme wosjewi drje šo pobožnym pastyrjam, ale hewal nikomu. Mudri s ranja dyrbja to Jesušdžecžatko pytač a šo prawje po nim wobhonjowacž, přjedy hacž jo namataju a jo wobdarja se šwojimi poskadami. A kaž je wón społojom s jednarym šlobikom jako kolebka, tať wón njewobšdžbowany wotroscže w čišchinje města Nazarethu. A jako wón šwoje šastojnstwo jako wmožnik a šbóžnik nastupi, nještupi wón najpřjedy přjed tych možnych w kraju, kaž to kral Herodasch běšče, ani přjed pišmatuwčzených, kiž šo šhwala šwojeje prawdosče, ani přjed tón lud, tať daloko hacž wón bjesdžakny je přhecžiw šwojatym ka'njam Božim, ale wón pyta tych čžichich w kraju, kiž na tón trocht israelski a na to wmoženje čžakaju. A jako wón šlónčžnje přhes mordaršku ruku židow šwoju šmjereč namata, dha wón nještvari, jako wón bu šwarjeny, a nještrosy, jako wón čžerpješče, ale wón čžerpješče wšcho čžišče jako wozga, kotraž šo s řesu wjedže.

„Wón njebudže wotacž.“ Šdžž šebje šhto wjele na šo wě, dha wón šwoju mudrosč s rjanymi šlowami šhšchecž dawu. Tať to čžinjachu pišmatuwčzeni w Israelu. W templowých přchitwaršach a w šynagogach wučachu šwoju mudrosč a žedžachu po tej čžesčzi, jedyn mišchtr řecacž w Israelu. A čžim wjazy šlowow čžinjachu, čžim bóle dawasče tón njewučzeny lud tule čžesč. „Wón njebudže wotacž.“ Šať šu šwoju mudrosč a wučenošč do luda trubili grichšzy filosofojo! Nať torhosčezach stejachu a džeržachu wulke řecze temu ludej, kiž čžipny na jich šlowa pošluchasche a jim přchitškasche. „Wón njebudže wotacž.“ Šať wotaju džentša řeczny wčšchch politiškich stronow w šwojich šhromadžišnach! Šať wjedža rjanosčezč šwoju wěž a kať šašudža nješmilnje šwojich přhecžiwnikow! Šinať tón wotrocž Boži, Jesuš. „Wón njebudže wotacž.“ Šacžrunje je wón hušto došč měš přchicžiny, w šwojatym hněwje šwaricž tych čžłowjekow, kiž přchi wšchej Božej dobročžiwosčzi a došhocžakanju šo tola nješpěšchowachu, dha bě wón tola čžicheje myšle a wabjesche lubošnje: Bójče šam te mni wšchšizy, kiž wy špróžni a wobčeženi ječe, ja čžu waš wšchewicž. Wón řeknje s lubowazej wutrobu: kiž te mni přchindže, teho nještudu ja won wustorečžicž. Šajša je to dobročžiwosč! Budžny štrošchni: s čžichej myšlu bjerje wón šo horje tež po naš.

„Wón njebudže hawtowacž.“ Tuž móža tež najšhudschi a najmjenčchi dowěru s njemu měč. Tym přhesčžehanyh a pošlócženym, kotřž pola čžłowjekow njenamakaju řasumjenje ani pomoz, wón nješchindže jako šudnik, ale jako wmožnik. Wón jim nještuduje šhlostanje, ale lubošč teho nještewkeho Wótza. Šsamo na šchžizy wšžajo wón nješkliva šwojich mordarjow, ale wošsamtnje tež jich do šwojeho wutrobneho dobrošroschenja a řeknje: „Wótče, wodaj jim; přchetož woni nještjedža, šhto čžinja.“

„A jeho hlóš njebudže hšychany na hašach.“ To řeka: Wón nještuda tón přchitšleš teho luda, kiž šo po hašach honi, wón nještuda to přchitšhilenje šwětných džecž. Wón nochze poškasacž, kať maju šo ludy wobšnježecž a šhto ma roškasowacž. Wón pašče wutroby wobnowicž a do njeměrneje šacžemnjeneje dušche přchinjescž šwětko a pošoj, měš. Šřěšchikam, kotryžž wina

do šadwělowanja čžeri, čže wón nječž jich šhorosče a jich bolosče šebi naložicž. Šich wutroby šebi dobudže s lubošču, čže wšchaf šhdlicž w pošžžnych a rošlamanych wutrobach.

Tehodla přšche tež Jesajaš dale: „Šalemjenu ščžinu wón nještuduje dolemicž a želawy šužoh wón nještuduje wuhajnyč.“ Šať čžini wón s tymi špróžnymi a wobčežženyhmi. Šalemjene ščžiny, šhto to šu? To šu čži pošutni, kiž pod čžezju šwojeje winy štonaju a tón pučž s Wótzej pytaju, kať tón šhubjeny šyn, kiž šo s žušby wróczi do wótžneho doma. To šu čži, kiž nochzedža dale hrěšchicž, a tola přšchego šašo do hrěchow šapadnu, došlčž drje wolu maju s pošššchenju, ale to čželo šo přšchego šašo šłabe poškaže. To šu čži špštowani, kotryžž jich wokolina, jich bližšchi, jich šrudne wobštejnosče žiwjenja přšchego šašo do njawěry, šadwělowanja a drugeje wulkeje haniby a šlósče šawjesčž špštaju. To šu čži małowěriwi, kiž njemóža wěricž, šo Bóš tón šenjes jich tať lubuje, šo šwojeho jenicžšeho narodženeho šyna da tež ša nich, šo tež woni nještudu byli šhubjeni. To šu čži dwělerjo, kiž nochzedža wěricž, přjedy hacž se šwojimi woczemi widža a se šwoješ ruku wobmašaju kať Domasch tón dwěler. Woni wšchizy šu kať ščžina, kiž je nalemjena, a je štracy, šo šo dolemi. Ale hišchže njeje dolemjena.

Šhto šwěť s tajšimi čžłowjekami šapocžnje? Wón jich horje dawu a šazpiva jako tych, kotryžž šo na žane wšchnje pošhacž njemóže. Šhy jasyš je s nimi bóršy hotowy a nještostaji ničšo dobroho w nich, ale šterka tych w mozy hrěcha štonaznyh hišchže hlubšcho do hlubiny. Šarisejšzy a pišmatuwčzeni šchwišachu hišchže do teje nalemjeneje ščžiny, šo by šo dolemika. Šinať Jesuš, tón šbóžnik a šekar. Wón nješchindže, šo by dolemiš, ale šo by pošbēhal a šahojil. Wón nješchindže, te rošbite a rošlamane wutroby šudžicž, ale wmožicž. Šať ma wón tajšu šmilnu, lubošče pošnu wutrobu! Šať ma wón tajšu žunju, špomožnu ruku!

„A žehliwy šužoh nještuduje wón wuhajnyč.“ Žehliwy je tón šužoh kiž šo wjazy tať prawje nještewčzi, ale widšmnje hašcha. Niž šašna šwěža, ale jenož žehliwy šužoh je něšotreho čžłowjeka duchownc žiwjenje. Wone hašcha, hacž pošalu abo řěššje, tola štajnje. Wěš počžnje řhabšacž, nještewčzi šo wjazy kať šašne šlónčžko, ale dawu jenož hišchže mało šwětko kať šlónčžko se čžimowymi mrócželemi počžehnjene. Šadžija řhabška, njeje wjazy tať řruta šotwiza, kotraž tu šodž džerži na žolmowym morju, ale kať našamana šotwiza, na kotruž žane špušchženje wjazy njeje. A lubošč je šlowka a špróžna, njemóža šo wjazy roššudžicž s dobrým škutkam, ale bywa přšchego bóle šynna a morwa. Šenož šchřicžka šwojateho žedženja šapa hišchže w poštajnej wutrobje.

Šordži čžłowjekojo bjes šmilnosče drje tajšu šchřicžku wuhajšchju. Niž paš Jesuš. Wón přchiliva woliš se šwojeho šarancžka. Přchindžechu s njemu se wšchěni čžemnymi lampami a šlukimi šwěžami. Wón nještudu tu wuhajšchazu dušchu domuhajšchecž. Wón budže šwětko našcheje wěry šhšnicž, šo nam šajnje šwěčzi po hušto čžemnym pučžu žiwjenja, šo pošnajemy, šhto je prawe a šhto njeprawe, a přšchego bliže přchindžemy temu, kiž jako šwětko teho šwěta do tuteho šwěta přchindže, čžłowjekow wutorhnyč s wšchnosče teje čžemnosče a naš přšchēadžicž do řraleštwu Božeho. Šamjen.

Zyřej a štat.

12. pošjadu šynoda bě šo 27. novembra w Drježdžanach šesčla a je šši poššedženja wotměla. Do ššawnosče šu po wšchěm šdacžu jenož poššchitšowne rošprawy přchishče, tuž šnadž našchich čžitarjow a našche čžitarški našchey řerbššaj šynodalaj se drobnišchey rošprawu šwješelitaj. Dže to tola wo wažne a nušne

prafchenja nascheje zyrkwoje, kotraž w Sakskej we wošebje czeŝtim bédženju steji. Jednako je ŝo tam na psch. wo tym, ŝo buŝhtaj prezidentaj konŝistorija na wotpočink póŝlanaj psches to, ŝo stat na njeju ŝakon wo mjesh ŝlužbných lět naŝoži, dale wo nowých baročach, kotrež dyrbja ŝo w pschichodnym lécze bórŝy ŝbéracž.

Kěrlušch se „ŝerbŝkich Spěwarŝkich“.*)

Čłowječe, ŝo dopomń a to swěru wopomń, kak je Bóh k nam hladał, přez Syna nas žadał; kiž je čłowjek rodził so, po zemi khodžil.

2. Zo by wučbu płodžil na puć Boži wodžil, hrěšnikam sam radžil, do njebjes jich sadžil, twoju khorosó nosyl, za tebe tež prosyl. —

3. Podaj Duchej hłowu, poslušny budž słowu, wutrobu jom' wotamkń, Khrysta do njej' wobzamkń, zo, hdyž sy joh' dostał, by při tebi wostał!

4. Wostań we lubosći, služ jom' we prawdosći, stróžby stražuj k temu, modl so stajnje k njemu, čin, štož Boža rada wot tebe sej žada!

5. Budžeš-li tak khodzić, chce wón tebe wodzić, zo přez słowo wěrne swědomje maš měrne, a hdyž stanješ jónu, dostanješ tam krónu.

6. Hdžež je wulka krasnosć, jara rjana jasnosć; rjeńše budže čělo, kiž je křiž tu mělo, dyžli swětłosć slónca bjeze wšeho kónca. —

7. Přińdž, o Jezu, k sudu, pomhaj swojom' ludu, zo po twojej woli bychmy činić móhli! —

Modlimy so k tebi: Wzmi nas hnadjnje k sebi! —

* Se starum jadrom, po formje něšto wuporjedženy a po wobŝahu stróčženy a wopŝhjeću wobmjelowany.

Bjes Boha na ŝwěće.

Epizaka Kristina Rohoba.

(Potracžowanje.)

„Ja móžu tola hižo čitacž!“ pohwali ŝo Jožko, a jemu bě džiwno, ŝo njemóžesche tajki wulki hólz kaž Martinke čitacž. „Jako bě mamicžka khora, ŝym jej runje wo tym čital, kať je Anjes Jesuŝ s rowa stanył. My mamy doŝč knihow!“

Jožko pyta w ŝchinje, wučehnje brjemjesčko, rostweže jo a ŝapocžnje po blidže roŝtkadowacž: najprjedy ŝwoje abc-knihi, potom čitanku, katechismus, bibliŝke ŝtawiny, hiŝeče čizje nowe, pohledni dar wot mamicžki, potom wulki „Ranzional“ (stare, toľte ŝpěwarŝke knihi, s kotrychž Čsłowak tež dženkni'chi džej hiŝeče ŝpěwa, wudate wot Jurja Tarnowŝeho, kotryž ŝam wjele kěrlušchow wudžela a druhe s němŝeje rěče pscheloži), potom „Studnicžku“ (modleŝke knihi, mjes Čsłowakami jara roŝčěrjene) a po džědže namčetu „Postillu“ (předacžke knihi) a ŝkónčnje woŝebitu do rubiŝka ŝawalenu knihu.

„To je Čswjata Piŝmo, Biblija!“ rospraji Jožko ŝo džitwagemu Martinkej.

„A je w njej tež wo Boŝy piŝane?“

„Wŝchitko jenož wo Boŝy, hnydom wot ŝpocžatka, kať je ŝwět ŝa ŝchěč džjato ŝtworil, tola to mam ja tež w bibliŝkich ŝtawinach a tam ŝu hiŝeče wobrašy k tomu!“

Hólzaj ŝapocžeshtaj ŝebi wobrašy wobhladowacž, a Jožko rosprawjesche wo kóždym: kať je Bóh ŝwět a čłowjeka ŝtworil, kať je had jimaj ŝawidžak, ŝo staj čłowjekaj tať pěkne w paradisu

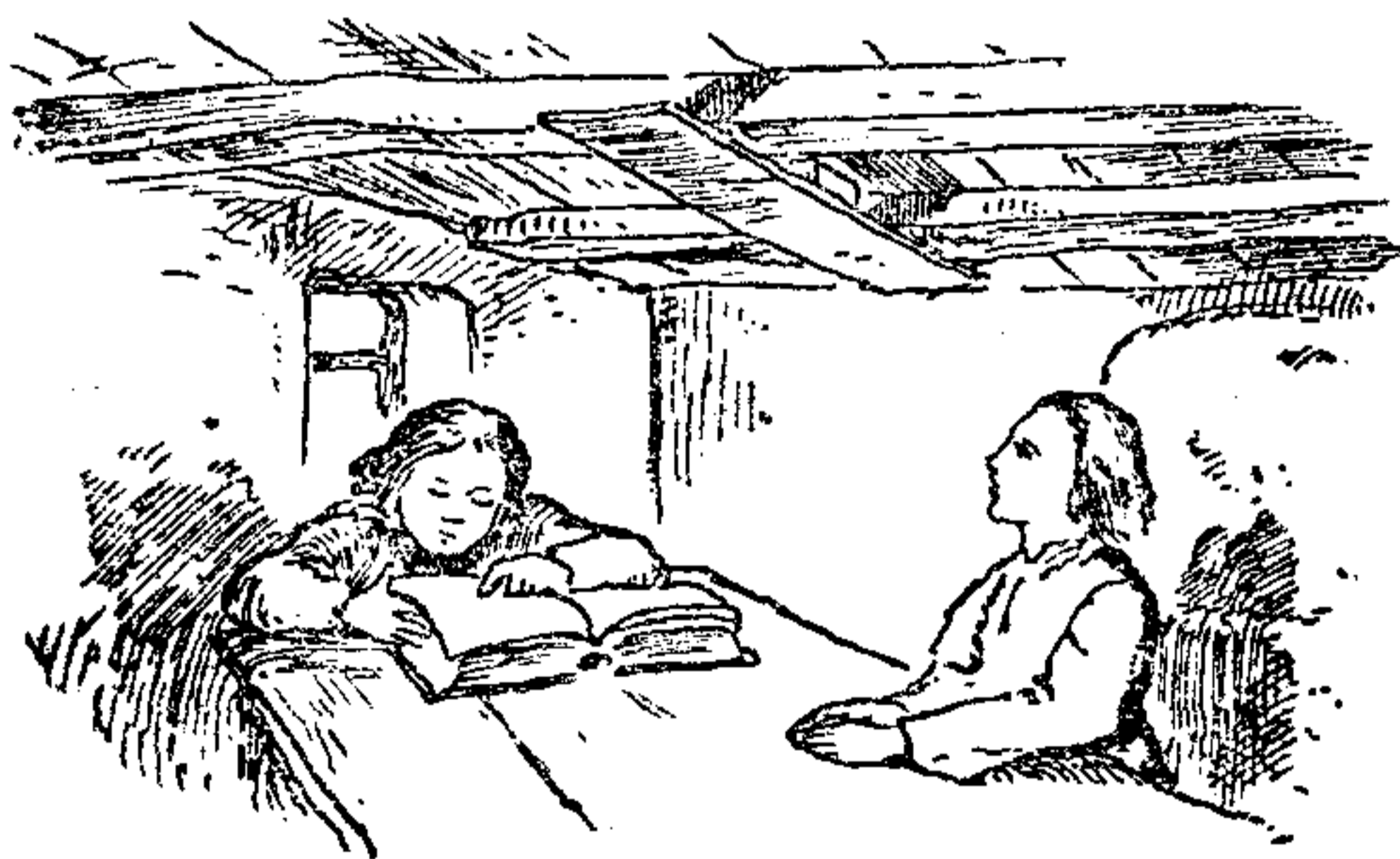
bydliŝoj, kať je potom Jěwu ŝawjedł, ŝo je byla njepoŝlušna a jědla se ŝakafaneho ŝchoma.

„Jěba je ŝawjedla Ğadama, wobaj staj ŝhrěŝchitŝoj a Bóh Anjes je jeju wuhnał s paradisa“, rosprawjesche Jožko dale. Staj měkŝoj Ğnow, Ğajna a Ğabela. Ğajn je byl ŝty a Ğabel dobry, a Ğajn je Ğabela ŝabil.“ — Martinke by bjes pschetorhnjenja hacž do wjecžora poŝlučacž mohł.

„A to wam wŝchitko w ŝchuli powjedaju?“ ŝo džitwafche.

„Něŝchto wufnjemy w ŝchuli, něŝchto je mi mamicžka powjedala; nětko móžu ja to ŝam čitacž!“

Jožko da ŝo da čitanja a, hacžrunje bě haľle wóŝom lět, čitafche derje. Martinkej wóčžy se ŝyl'ami ŝaběhnyŝhtej. Tu haľle dopóŝna, kať ŝě bě hoŝpoŝa na nim čžinita, ŝo jeho njebě do ŝchule ŝlaťa. Tež wón by mohł tať čitacž a by ŝebi ŝam čital s wulkeje ŝwajateje knihi. Njenje to, ŝo bě jemu to do domu pschichlo! Mějesche tola nětko Čsłowo Bože a ŝamo nětko, kotryž móžesche jo čitacž. Po starym ŝwucženym wafchnju mějesche Martinke klobuť na hłowje, tola jako Jožko jemu napiŝmo „Čswjata Biblija“ čitafche, ŝtochny jón s hłowu. Wot teha čžafka njeŝedžesche ženje wjazy w tej iŝtwje, w kotrež ta ŝwajata kniha na blidže ležesche, s klobuťom na hłowje. Ğoŝpoŝa bě jeho

wučžita, klobuť ŝčahnyčž psched starymi a knježimi, ale wŝche wŝchitki ludži na ŝwěće maŝch čže'čž wopoŝafacž tej knihi, kotraž je wot Boha pschichla a wo Boŝy rěčži. (Potracž.)

Čžěŝkobratriŝka ewangelŝka zyrkej.

Čŝy hižom něŝchto wo wulkim ewangelŝkim hibanju w Čžěŝkej ŝhŝchal? Ja jenož malo a Ğnadž ŝo tebi tež tať dže. Tehodla s wjekelom wo nowembrje tuteho lěta pscheproschenje čžělobratrŝkeje zyrkwoje pschiwŝach, žiwjenje a ŝtutkowanje teje zyrkwoje bliže ŝesnacž. S wulkej luboŝčju ŝu mje wěrybratŝja powitali a ŝa wŝchě moje potrebnosče ŝo ŝtarali, doľčž wěŝo nasche pjenješy w Čžěŝkej žanu hódnosčž nimaju. A bě mi tať wofŝchewjaze, ŝo tež niž najčžiŝchischa myŝli politiki ŝo do nascheho wobŝhada njeŝměŝesche, ale my běchmy wěrybratŝja, ŝtejo na tej ŝamej podwo'y, kiž je ŝatožena, kotraž je Jesuŝ Ğhryŝtuŝ (1. Kor. 3, 11). Prjedy pať, hacž nadrobniŝcho wo to roŝpiŝam, ŝajimuja Ğnadž lubeho čžitarja nětkotre ŝwonkowone pschijpomnjenja.

Spodžiwne bě mi, hdyž niž wjazy s milijardami a bilijonami kicžicž njetrjebach, ale twjerde pjenješy do rukow doŝtawŝchi ŝaŝo s pjenjeŝkami abo, kať woni praja, s krónami a halerjami ŝo pľacze'che. Čhtóž pať ŝebi myŝli, ŝo wŝcho runje tež tať drohe je wostaťo kať prjedy wójny, ŝo myli. Tež tam je ŝo w běhu čžafka wŝcho nětkotre rash podróžiko. Tola bě to tať ŝmėrowaze, ŝo jutŝje abo ŝa tydžen ŝa twoje pjenješy hiŝeče to ŝame doŝtanješy kať džerŝa. Pŝchedawarŝnje a wulkadni'cheža běchu polne tworow. W Praŝy, hdyž wjatschi džěl mojego dowola běch, ŝo móžne hibite žiwjenje na drohadu poľasa, wjele tyŝaz studentow s wŝchěch

europískych krajov na univerzite študujú a výchovnosť ho wulkotnje sa nich stara, tak so wjele stov chudych studentow tam zyle darmo swoje študije dokončaja. Sa hwojich psychodnych duchownych so tež česłobratrsta zyrkej hama wožebje stara, so jim bydlenie dawta a študije možne čini. Snadž byl to tež rjany nadawel sa našch luby herbski lud, so w čežkim čažu našchu študowazu mlodžinu s darami podpjera a ho wo p'chichod hwojije intelligenzy, hwojich duchownych a wučerjow stara. Skajki dobry pschiklad dawta nam w tym česłobratrsta zyrkej. Ale je drje jej tajke něšyto možno?

Njeje hiščeže tak jara dolho, so bēšche Čěška skoro zyle podjan'ki kraj. Drje hižom sto lēt prjedy našcheho dr. Luthera ewangelske hibanje w njej psches skutkowanje Jana Duka, profesora na univerzite w Prahy, ho sapocza, ale psches pschesežhanje a potłóčenje awstriskeje podjanskeje výchow'če ho skoro zyle sničesche. Jenož potajnje bēchu tu a tam ewangelske wožadki. W sańdženym lētstotku drje položenje ho potasa, ale halle psches revoluziju ho pokna hwobodnosč poskieži. Wot tuteho čaža bent ho sapocza w Čěskej možne ewangelske sbudjenje, so nětko we kóždym lēče niz jenož wjele sto, ale wjele tyžaz ewangelskej wěrje pschistupja, tak so je hižom w někotrym měsēče skoro položja wobdlerjow ewangelska.

Dwē wožadje w tutym čažu bliže jesnach: w Peczkach a w Prahy. — Peczky je město s 4000 wobdlerjemi, wot kotrychž hu nětko hižom wjazy hacž 1000 česłobratr'kej zyrkwi pschistupili. Rjany nowy Boži dom je ho natwaril, w kotrymž hu 250 městnow. Marmorowy woltař je wožebita pycha zyrkwe. Wožadni hu s najwjetšcha fabrikšy džetaczerjo, dokelž ma Peczky wulku zokrowu industriju. Wjes nimi skutkuje hižom někotre lēta farat Schebesta, muž w najlěpschich lētach, s wulkim žohnowanjom. Jeho luba mandželka mje někotre dny w farškim domje, kiž je hnydom zyrkwi pschitwarjenu, s wulkej p'checzelnosčju hospodowasche. Wot jeho 5 džeczi najstarschi byu w Prahy theologiju a jena džowka wučerštwu študujetaj.

(Potracžowanje.)

Wóh ho njeda sa hmech mēč.

S Falkenberga s Wrotšlatoskeho wotrješa pišaja nowiny wo scžehowazym: Dwaj njedocžinkaj s Oberhansdorfa wotrasychtaj wulki lamjentny kšičiž, kotryž Gerschez hwojibje kłuscha, a rosbišchtaj postawu sbóžnika, kotraž na nim bē. Jedyn s njedocžinkow snjesboži pschi tutym njedocžinstawje a leži nětk w lazareče se slemjenym — kšičižom; jeho towaršcha w slóšništwje sbrabny nasajtra maschina a rosžychnowa jeho tak, so we žakostnych bolosčach wumrē. — Nowina, w kotrejž to čitach, njepschistaji žaneho słowcžka k tomu; to jenicžke, sčtož pschipsche je, so tutón podawel pod napišmom „Abłostanje“ wosjewja. Hacž ho wona hanibuje, ho wusnacž k Bohu Snjesej we wšpokošči, kotryž ho njeda sa hmech mēč ani wot jeneho a dwojoch ani wot — zpleho luda?

S bliska a s daloka.

— Biblija — čaž — čłowjel mjenowachmy našch „Bibliški pucžnik“, kotryž sa tuto lēto našchim lubym čitarjam a čitařkam hōbu na pucž póhłachmy s Božeho słowa a se spēwarškich. Dženš podawamy posledni a slóncžazy džel. Na nowe lēto 1924 hēbi nětko wēšče wšchitzy wobstaraju abo psches hwojich duchownych a dowěrnikow sčasaju nowu nabožnu wottorhansku protyku, ko-

traž je hotowa a kotruž hu herbszy duchowni wobdželali a kotruž „Serbske knihowne towarštwu“ wuda. Wona budže wēšče wšchēch tych spokojicž, kotřiž hēbi nabožneho pucžnika na pucž psches nowe lēta pscheja. Nowa wottorhanska protyka chze tajki byč. Tehodla našche kopjenko tuto wožebite dželo dženska slóncža, jo p'četwostawajo sa nowe lēto nowej protyzy, pschitwōlajo wšchēm hwojim lubym čitarjam a čitařkam: „Tak w Božim mjenje“ hacž ke kónzej tuteho lēta a „Bomhaj Wóh“ nam do nowcho lēta a psches nowe lēto!“ Tak strowi našche kopjenko we tej wēštej nadžiji, so hme wšchēm tym dotalnym lubym čitarjam a čitařkam w nowym lēče jenu njedželu kaž druhu dale pschikhadžecž a ho jich hiščeže wjazy hēbi dobudže.

— Wukrajni ewangelszy wěrnybratšja činija nětkole jara wjele dobreho sa ewangelske zyrkwe Němskeje, wožebje tež sa Saksu. Njeby-li tuteje pomozny bylo, by nusa wjele wjetšcha byla, wožebje tež w farškich domach. Tak pař je možno, tak někotrej nusy dowobaracž. Tak póčzele ho na psch. jako wjetšcha čyrjódka džeczi jutry do Hollandškeje, so by tam čim lēpje scžehwiti tuteje symy pschawinyka. S Hollandškeje hu na psch. tež bērnj do wjetšchich městow k rosželenju pschisckhe. Wjehelmy ho tuteje lubosče a lubujmy tež my s wutrobu a se skutkom!

— Nabožna herbska wottorhanska protyka, wobdželana wot herbskich duchownych a wudata wot „Serbskeho knihowneho towarštwu“ je hotowa. Je to runje hiščeže w prawym čažu do hōd, so by w kóždym herbskim domje byla s rjanyu darom pod hadownym sčtomikom. Placžina je ho tak postajika, so njeje wšchšcha hacž ta podobnych nabožnych němskich protykw, jenu slotu hrownu. Tuž njech k. duchowni a dowěrnizy po nju do Šmolerzej kniharnje posčelju, so by čaža došč we wožadje byla. Wožadni pař njech hēbi ju witaju sa lubu towaršcku sa nowe lēto do domu.

— Džstowanje. M. D. w Bude. sa hodownicžku (23. 12.) L. w B. sa Silvester (30. 12.)

Biblija — čaž — čłowjel.

52. tydžen, wot 23. hacž do .v. dezembra.

23. Schwórty advent: Jes. 12, 2—6. — kš. 56. — Jan. 1, 1—18.
24. Patoržija: Lut. 2, 10—12. — kš. 845. — Lut. 1.
25. Hodownicžka: Lut. 2, 13, 14. — kš. 61. — Lut. 2, 1—20.
26. Druhi džēn hodow.: Lut. 2, 15. — kš. 829. — Jan 1, 19—27.
27. Tšeczi džēn hodow: Lut. 2, 20. — kš. 60. — Jan 1, 28—31.
28. Pjatk: Mark. 1, 11. — kš. 64. — Gal. 4, 4—7.
29. Šsobota: Mark. 1, 15. — kš. 66. — Rom. 1, 16—25.

Wufónčjenje lēta.

30. Njedžela po hodžoch: 1. Kor. 1, 30. — kš. 267. — 2. Kor. 5, 1—10.

31. Silvester: Hebr. 13, 8—15. — kš. 752. — 2. Kor. 13, 13.

Tón Snjes šwamuj našch wonškōd a nutškōd wot nětka hacž do wēčnosče! Šamjen! Ps. 121.

Šamolwity redaktor: farat Wyr g a c j w Šofacžizach.

Čiřchč Šmolerzej knihicžisckžetnje a kniharnje, šap. družštwu s wobmj. rukowanjom w Budyščinje.